

gen betydeligt Besparelse, nok være værd at tage i alvorlig Betragtning. Jeg veed ikke, om de ærede Medlemmer have haft Leilighed til at gjenneamlæse det meget grundige og udførlige Tillæg, som i Commissionens Betænkning er føjet til det foreliggende Lovforslag; men i saa Fald ville de dert see — idetmindste har jeg faaet det Indtryk deraf —, at det maa stille sig som overmaade tvivlsomt, om man ved at foretage den Indskrænkning, som det ærede Medlem har tænkt sig, vilde opnaae noget finantzielt Resultat. Jeg maa tilstaae, at jeg endog troer, at der er Mænd, der have tænkt meget alvorlig over dette Spørgsmaal, og som ere af den bestemte Overbeviisning, at det af oeconomiske Hensyn vilde være utilraadeligt at gaae den Vej, som det ærede Medlem har anvist. Imidlertid vil det ærede Medlem maaffee senere kunne paavise for os, at hans Anskuelse er rigtig; i saa Fald er det en anden Sag, og hans Forslag kunde da komme under alvorlig Overveielse. Hvad altsaa den finantzielle Side af Sagen angaaer, staaer jeg ligesom ved flere andre Sager paa det Standpunkt, at jeg mener, at naar man kan faae en sikker Besparelse strax og en sikker Udbyg til en gradvís vopende Besparelse, er dette ikke Noget, som man skal flyde fra sig, og jeg tvivler paa, at man ved at gaae mere radicalt tilværks vil naae Mere, medens man i saa Fald maaffee vilde have den Bevidsthed, at det ikke var ganske vel overlagt, at man saaledes havde rutineret et Institut som dette. Jeg vil ikke gaae ind paa videre Drøftelse af dette Institut, men jeg vil kun sige, at der sikkert er Medlemmer i dette Thing, som selv om de ikke have den fulde Overbeviisning om den store Nytte af dette Institut, som er skildret for dem, dog tilligemed mig føle, at der er noget Trist i at gaae hen og lægge Hatten til Noget, som bestaaer og blomstrer, og som er tiltalende for saamange Menneker. Dette Spørgsmaal skal jeg imidlertid lade ligge for Diebliffet og gaae over til lidt at betragte den anden Side af Sagen, nemlig det Spørgsmaal, som idag er blevet saa stærkt fremhævet her i Salen, om man kan sige, at ved den Ordning, som her er paatænkt, trues de kunstneriske Interesser eller, som jeg hellere vil kalde

dem, de aandelige Interesser — thi dette er egentlig det rette Udtryk derfor —, som repræsenteres gennem denne Statsinstitution. Jeg vil her tilstaae, at det ikke rigtig har kunnet blive mig klart, at Faren i saa Henseende er saa stor, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (Bille) udtalte. Det ærede Medlem har fornemmelig lagt Vægt paa, at der ved det foreliggende Forslag er lagt for stærke Baaud paa den øverste Direction. Men jeg maa tillade mig at gjøre opmærksom paa to Ting, nemlig for det Første, at Baaud maa der nødvendigviis til, dersom vi ikke ville risikere om saa Naar at faae en langt større Byrde, end vi hidtil have haft. Det ærede Medlem har selv erkjendt, at det Forhold, som indtil for nogle faa Aar siden har bestaaet, og hvorigennem der kunde ansættes Kunstnere med saa store Gager, det skulde være, og derpaa Afstedigelse finde Sted, naar kun Cultusministeren og Finantsministeren kunde blive enige, med den Pension, som skulde udredes i Genhold til Pensionsloven, let i og for sig kunde blive overmaade ubehageligt for Statskassen. Men naar det ærede Medlem har indseet dette, saa synes det mig, at det følger ligesom og klart deraf, at man ikke aldeles kan overlade til den administrative Raadighed at sætte alle mulige Gager og Pensionsbestemmelser ved det her foreliggende Institut saaledes, som de ville, og derved altsaa paadrage Staten Forpligtelser, som man i Fremtiden, naar man engang kommer til at maatte gjøre Forandringer i en eller anden Retning i Institutet, ikke paa nogen Maade vil kunne komme bort fra. Det er altsaa nødvendigt at foretage visse Begrændsninger i den Henseende, og det er det, som jeg troer er skeet ved det her foreliggende Lovforslag. Om der imidlertid overalt er truffet netop den rigtige Grændse, derom vil jeg selvfølgelig ikke paatage mig at udtale nogen almindelig Dom. Jeg kan ikke sige Andet end, at mit Skjøn i det Hele er, at Lovforslaget nogenlunde lader sig forsvare. Imidlertid kan der jo disputeres derom paa mange enkelte Punkter, men jeg troer dog, at det paa den anden Side maa indrømmes, at der ikke let kan siges om nogen af de Be-